

Med stöd af det sagda och föregående utförligare framställningar i samma sak får jag härmed föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att, så fort ske kan, det måtte åsättas en tull af 20 öre för hvarje kilogram ägg, som hit till riket införes, beräknad å äggens nettovikt, med 10 procents afdrag för det emballage, hvori äggen kunna vara inpackade.

Stockholm den 27 januari 1903.

Carl Rydberg.

N:o 37.

Af herr **Hägglund**, om anslag till det frivilliga skytteväsendets befrämjande.

Sedan centralstyrelsen för Sveriges frivilliga skytteföreningar gjort framställning om ett statsanslag af 550,000 kronor för år 1904, däraf 50,000 kronor skulle användas för betäckandet af förskottsanslaget för innevarande år — emot hvilken framställning arméförvaltningen å civila departementet icke haft något att erinra — så har Kungl. Maj:t i och för berörda ändamål hos Riksdagen äskat allenast 500,000 kronor, hvaraf 50,000 kronor skola betäcka hvad af 1903 års anslag redan tagits i anspråk.

Då, enligt min åsikt, den af centralstyrelsen för Sveriges frivilliga skytteföreningar gjorda framställningen torde endast motsvara det minsta möjliga behovet för att kunna i någon mån mera verksamt understödja

och befrämja det öfver allt inom landet förefintliga lifliga intresset för den frivilliga skytterörelsen, synes det mig vara en oafvislig plikt för Riksdagen att lämna så stort statsanslag, som centralstyrelsen sålunda begärt.

Det begärda anslaget torde i allt fall få anses hellre för litet tilltaget än tvärtom, med tagen hänsyn till den omständigheten, att centralstyrelsen i sitt förslag icke beräknat mera än 2 kronor 50 öre för hvarje skytt i och för anskaffande af ammunition vid skjutöfningarna. För hvarje med skytterörelsen i någon mån förtrogen person måste detta lilla bidrag 2 kronor 50 öre per man förefalla högst otillräckligt för att fylla det därmed afsedda ändamålet; och så är också helt säkert förhållandet.

Vid det förhållandet, att skyttekåren till hufvudsaklig del rekryteras ifrån den arbetande klassen och den mindre bemedlade jordbrukande befolkningen, som saknar ekonomisk bärkraft att en à två gånger i veckan vid skjutöfningstillfällena förbruka för skjutöfningen nödig ammunition, omkring en krona för hvarje gång, är det en oafvislig nödvändighet att se till, att icke skytte medlemmarna betungas med större utgifter, än hvad de förmå bära, ty endast en öfveransträngning i detta hänseende verkar slappande och kommer, om den upprepas eller blir allt för stor, att rent af döda den för vårt fosterland så nödvändiga och nyttiga samt för öfrigt så vackra idé, som skytterörelsen i sig innebär.

Arbetarne och den mindre bemedlade jordbrukande befolkningen kunna icke, huru fosterlandsälskande de än mände vara, i längden offra mer än sin tid. De med skytterörelsen förenade direkta omkostnaderna måste staten eller den enskilde kapitalstarke lämna.

På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå Riksdagen

att till frivilliga skytteväsendets befrämjande såsom extra anslag för år 1904 bevilja 550,000 kronor.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1903.

E. Hägglund.